met de handen en barstte in snikken uit. Al het verdriet, de beleedigingen, teleurstellingen en ellende van de laatste vijf jaren kwamen thans tot een geweldige uiting.

En Allendale stond voor haar, de rechterhand in den zak en in die hand den brief, die zijn rechtvaardiging was.

Het brandde hem in de hersenen : „Neem hem, lees hem !" en bijna haalde hij hem te voorschijn ; doch dan liet hij de hand weer zakken. Hij had zijn woord gegeven.

Radeloos staarde hij haar aan en beet zich op de lippen. Hij kon zich rechtvaardigen ; kon haar den brief van Sir Edgar toonen ; kon haar in de armen nemen. Ja, hij was predikant, maar toch ook een man, en de man triumfeerde ! Liefde overwint alles ; liefde verontschuldigt alles !

Maar het zou een veroordeeling zijn, van den overledene.

H.M. DE KONINGIN-MOEDER TE NEERBOSCH. (*V.P.B.*)

Donderdag 2 September heeft H.M. de Koningin-Moeder een bezoek gebracht aan het weezendorp „Neerbosch" in de omgeving van Nijmegen. Onder geleide van den predikant-directeur ds. J. Schrijver en diens vrouw, bezichtigde H.M. met veel belangstelling alle afd. van de inrichting. Hierboven een foto van H.M., de gymnastiek-uitvoeringen bijwonend.

Hij was predikant en in zijn handen als dienaar der kerk had een stervende een geheim gelegd.

Hij mocht hiervan geen misbruik maken. Hij mocht zijn woord niet breken. Hij mocht het gebouw van eer en deugd en vertrouwen, dat hij zich in de ziel gebouwd had, niet verwoesten.

Hij scheen alleen te staan in de wereld. Hij hoorde niet langer haar snikken. Hij scheen op een hoogen berg te staan en in een dal te staren vol kleinzielig, vergankelijk eigenbelang.

Hij liep naar den haard, haalde den brief te voorschijn en wierp hem ongezien in het vuur.

„Stella," zei hij en hij voelde zich verlicht alsof een kruis van zijn schouders gewenteld was. „Stella, ik kan je het vertrouwen in mij niet opdringen. Maar hier in tegenwoordigheid van een doode geef ik je mijn woord, dat ik je den brief gezonden heb, dat ik lange jaren geloofde dat je hem ontvangen had, dat ik op den dag der afzending uren lang aan het Waterloostation trein na trein heb afgewacht. Dat ik eindelijk in wanhoop naar huis ging, om dien avond van je huwelijk met Sir Edgar te lezen. Wat je hiertoe gebracht had, heb ik nimmer geweten. Je was de vrouw van een ander. Nu ben je vrij en heb ik het recht je de waarheid te zeggen. Ik heb nimmer tegen je gelogen. Het geheim van den brief kan ik je niet ontsluieren. Denk dat niet ! Ik kan niet ! Als dokter Keighley terugkomt, moet ik gaan. Mocht je eenmaal tot de overtuiging komen, dat ik je vertrouwen nimmer misbruikt heb, schrijf me dan en ik zal terugkomen."

Zij stond voor hem, onbeweeglijk. Eindelijk lichtte zij het hoofd op en bood hem aarzelend een hand. Hij vatte ze verheugd en drukte er eerbiedig een kus op.

„Goddank !" mompelde hij en liep haastig het huis uit, den tuin in, om naar den geneesheer uit te zien. Deze werd echter langer opgehouden dan gedacht was. Het was frisch in den tuin en Allendale keerde in de hal terug, die nu verlaten was en wachtte daar tot de schemer inviel, zich afvragende of hij Stella nog zien zou.

Eindelijk kwam ze de trap af. „Ik heb naar een brief gezocht in Edgar's schrijftafel, hij was van mijn moeder. Ze vroeg mij . . ."

„Ik weet het," zei hij vriendelijk. „De dokter vertelde 't mij."

„Zij vroeg mij haar te bezoeken in het Mommouth-Hotel. We hadden er vanmorgen twist over. Hij nam den brief af, las hem en sloot hem weg. Ik kan hem niet vinden. Ik vind slechts dit." „Het Mommouth-Hotel," herhaalde hij. „Is dat niet . . ."

Hij hield eensklaps op. Hij herinnerde zich dat hij dien naam gelezen had op den brief, dien de overledene hem dien dag ter hand had gesteld.

„Het is in Londen," zei ze, naar de enveloppe kijkende, die verfrommeld was en geen adres droeg.

Ze haalde den brief te voorschijn. Allendale zag het niet ; hij stond met den rug naar haar toe in het vuur te staren en zich afvragende, hoe zijn brief in een verkeerde enveloppe was geraakt. Een uitroep van verwondering en blijdschap deed hem omkeeren.

„Het is jouw brief . . . jouw lieve brief !" riep ze uit, terwijl tranen van geluk haar langs de wangen stroomden. „Hoe kwam *hij* aan jouw brief ?"

Hij begreep alles, maar gaf geen antwoord. Hij nam haar beide handen in de zijne en zei ernstig :

„Het doet er niet toe. Dat behoort tot het verleden ; de toekomst is ons ! Mag ik den brief ?"

Zij keek hem verrast aan, doch gaf hem den brief.

„Het heeft gefaald," zei hij zacht in zichzelf.

Toen liep hij naar het vuur en wierp zijn brief er in.

EEN GEDENKPENNING.

Ter gelegenheid van het 75-jarig bestaan van de Holl. IJzeren Spoorweg-Mij. heeft de directie aan alle beambten een bronzen penning uitgereikt, waarvan wij hierboven een afbeelding brengen. De penning werd gemodelleerd door J. C. Wienecke en geslagen in de ateliers van de Koninkl. Utrechtsche fabriek van Zilverwerken van C. J. Begeer te Utrecht.

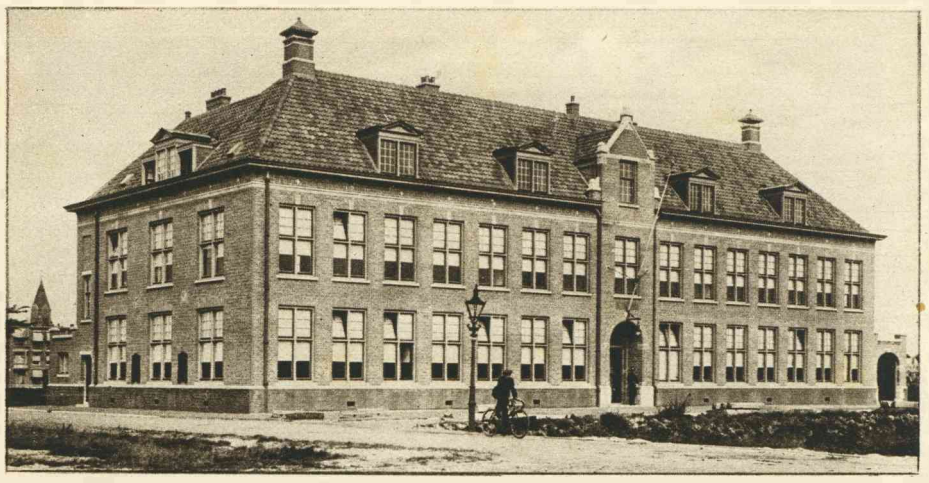

Ds. G. W. MULLER MASSIS.

W. PIEPERS.

Ds. G. W. MULLER MASSIS mocht voor eenigen tijd den dag herdenken, waarop hij vóór 50 jaar als predikant te Wichmond bij Zutfen werd ingeleid. Ds. Muller Massis is sedert 1876 te Groesbeek werkzaam geweest. — Met ingang van 1 October is aan den heer W. PIEPERS, Stationschef der H. IJ. S. M. te Baarn, op verzoek wegens ziekte eervol ontslag verleend.

EEN NIEUW POLITIEBUREAU.

Hierboven een foto van het verleden week in gebruik genomen nieuwe Politiebureau in de 2e Adelheidsstraat te 's-Gravenhage. Het gebouw is geheel naar de eischen des tijds ingericht en een aanwinst voor het politiecorps. Een 60-tal brigadiers en agenten zijn er in gedetacheerd. (*foto v. Tol.*)

De echtgenoot of de hond?

Onder de vele vindingrijkheden van een der meest gelezen Engelsche dagbladen mag wel een prijsvraag genoemd worden, onlangs voor zijn lezers uitgeschreven. Zij luidde : Moet een vrouw bij brandgevaar eerst haar echtgenoot of haar hond redden?

Van de ingekomen antwoorden noemen wij er enkele :

„Den man, want, ofschoon de dierendressuur tegenwoordig voor niets terugdeinst, zijn er tot nog toe meer mannen dan honden, die een goed jaargeld verdienen."

Een ander luidde:

„Ik zou zonder een seconde van aarzeling mijn hond redden". (Deze inzendster bleek ongehuwd.)

Nog een ander :

„Ik redde mijn man. Voor een man hoef je geen belasting te betalen. Voor een hond wel."

En nog dit :

„Mijn man. Want aan een anderen hond kan je gemakkelijk weer komen, maar in onzen tijd, nu de vrouwen hoe langer hoe meer in de melk willen brokkelen worden de mannen, die trouwen willen, aldoor zeldzamer."

VREEMDELINGENVERKEER.

De alg. verg. van den Nat. Bond voor Vreemdelingenverkeer in Nederland, welke Zaterdag en Zondag te Arnhem gehouden is. Achteraan, staande, het Bondsbestuur: de heeren 1. G. Muller, voorzitter ; 2. A. van Eysden, 1e. secr. ; 3. G. Ekhard Bos, penningm. ; 4. Kits v. Heyningen ; 5. Houwink ; 6. Lamvelt. (*foto „Rembrandt"*)

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.